

Щемливим спогадом вернусь
До батьківської хати.
Там сад до ганку пригорувсь,
Живі ще батько-мати.

Там груша при вікні стара
І повінь яворова.
Там серед мальв і руж сестра,
Також жива-здорова.

Там на воді і лободі,
Голодне і злиденне,
Усупереч біді й нужді
Дитинство повоєнне

Сміялось, плакало, росло
І вибивалось в люди.
І як би потім не було,
А так уже не буде,

Як у далекі ті роки,
Імлю часу вкриті,
Де ще були живі батьки,
Сестра була на світі.

Тепер нема уже сестри,
Ні батька, ані мами,
І тільки тихі явори
Шепочуться з вітрами.

І я туди вже не вернусь,
Але коли згадаю —

Щемить моя душа чомусь,
Від чого — сам не знаю.
